

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ
ЖЕЛЯЗОТО И НЕЖНОСТТА

chitanka.info

Разпънат бях
между желязото и нежността.
Железни хора
идваха при мен и ме съветваха:
— Стани железен.
Постави в очите си две капки от олово.
Превърни езика си в кама.
Протягай не ръце,
а чукове към хората.
Затваряй се като врата на каса.
Издигни железен дом
и постави между стените му
железни птици,
думи
и цветя.
Изстивай,
вкоравявай се,
тежи над всичко покрай теб,
за да си винаги неуязвим.
А аз бях слаб.
Незащитени бяха моите ръце
с окови.
Бях с прозрачни мисли
и нетрайна плът,
изложен винаги на удари,
на ласки,
на грабежи,
на съмнения,
на милост.
Бях така несъвършен,
че преминаваха през мен
слънца и мълнии,
така открит,
че винаги желязото
не можеше да стигне до сърцето ми

освен като куршум.
Бях много слаб.
— Идете си, железни хора — шепнях аз.

Но те не си отиваха.
Те бяха много силни.
Искаха да ме спасят от слабостта ми.
Бавно приближаваха към мен,
улавяха ръцете ми
и нежно ги пречупваха,
с любов ме смазваха
върху гърдите си,
доброжелателно ме тъпчеха
и ме превиваха
под себе си.

А аз се гърчех в техните прегръдки,
аз замръзвах от милувките им,
аз крещях.
Болеше ме.
И по лицето ми течаха сълзи.

Не видях кога една сълза,
попаднала на тяхното излъскано желязо,
бе направила
ръжда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.